

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/283/2021
Identifikačné číslo spisu:	8716208078
Dátum vydania rozhodnutia:	28.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8716208078.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu G. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/XX, Ľ., zastúpeného JUDr. Viktorom Novýsedlákom, advokátom, so sídlom Šrobárová 2668/21, Poprad, proti žalovanej N. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/XX, I., zastúpenej JUDr. Ing. Marcelou Martinkovičovou, advokátkou, so sídlom Nám. Sv. Egídia 95, Poprad, o zaplatenie sumy 11 255,77 eura s prísl., vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17C/182/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 8Co/117/2019-316 z 30. novembra 2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad rozsudkom č. k. 17C/182/2016-137 z 20. júna 2018 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 11 225,77 eura s 5 %-ným úrokom z omeškania od 24. februára 2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní do právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi voči žalovanej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca v konaní uplatňoval nárok titulom zmluvy o pôžičke uzavretej so žalovanou ústne, na základe ktorej žalobca previedol zo svojich úspor spolu sumu 8 001 eur predávajúcim K. R., A. Š., N. R. v súvislosti s nadobudnutím rodinného domu v k. ú. Ľ. do výlučného vlastníctva žalovanej. Žalobca tiež v konaní uplatnil nárok na zaplatenie sumy 3 224,77 eura titulom zmluvy o pôžičke uzavretej v súvislosti so zmluvou o splátkovom úvere uzavretou medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalobcom a žalovanou, finančné prostriedky ktorej boli použité výlučne na nadobudnutie rodinného domu v k. ú. Ľ.. Na základe zmluvy o splátkovom úvere žalobca splatil Slovenskej sporiteľni a.s. spolu sumu 3 224,77 eura. Z kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi predávajúcim K. R., A. Š., N. R. a kupujúcou žalovanou súd prvej inštancie zistil, že žalovaná sa stala výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. Ľ. a to parcela č. XXXX - zastavané plochy a

nádvorie o výmere 341 m², parcela č. XXXX/X - záhrady o výmere 458 m², rodinného domu súpisné č. XXX na parcele č. XXXX. Nehnutelnosti nadobudla za kúpnu cenu 26 667 eur. Z výpisu z účtu žalobcu vyplýva, že dňa 12. decembra 2014 bola z účtu žalobcu uhradená suma K. R.H. 2.667 eur, A. Š. 2.667 eur, N. R. 2.667 eur. Zo zmluvy o splátkovom úvere uzavretej 19. novembra 2014 medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalobcom a žalovanou vyplýva poskytnutie úveru 72 000 eur na nadobudnutie nehnuteľnosti v k. ú. L. v súvislosti s uvedenou kúpnu zmluvou.

3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je v plnom rozsahu dôvodná. Žalobca preukázal výpoveďou a výsluchom svedkyne W. Č.Q., kúpnu zmluvou z 12. decembra 2014 a výpisom z účtu uzatvorenie ústnej zmluvy o pôžičke so žalovanou, predmetom ktorej bola pôžička spolu vo výške 8 001 eur. Úhrada sumy 8 001 eur zo strany žalobcu v prospech predávajúcich nebola sporná a súdu sa javilo ako logické tvrdenie žalobcu, že so žalovanou sa ústne dohodli na požičaní tejto sumy žalovanej, keďže iba žalovaná je vlastníčkou nehnuteľností. Nárok žalobcu na zaplatenie sumy 3 224,77 eura súd prvej inštancie posúdil ako bezdôvodné obohatenie, keď v konaní žalobca preukázal uzavretie zmluvy o úvere so Slovenskou sporiteľňou a.s., kde okrem žalovanej aj žalobca vystupoval ako dlžník, pričom finančné prostriedky získané zmluvou o úvere boli použité výlučne na nadobudnutie nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalovanej.

4. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, na odvolanie žalovanej rozsudkom č. k. 8Co/117/2019-316 z 30. novembra 2020 rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 8 001 eur s 5 %-ným úrokom z omeškania potvrdil. V prevyšujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie spolu s výrokom o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd považoval odvolanie žalovanej vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu vo výške 8 001 eur s prísl. za neopodstatnené. V prevyšujúcej časti priznaného nároku spolu s výrokom o trovách konania bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné rozsudok zrušiť pre jeho nepreskúmateľnosť.

5. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu v sume 8 001 eur. Poukázal na to, že jedinou námietkou žalovanej vo vzťahu k tomuto nároku bola námietka uvedená v podanom odpore, ktorou argumentovala, že listinné dôkazy nekonkretizujú právny dôvod poskytnutia peňazí, ani žalobca nekonkretizuje právny titul poskytnutia peňazí žalovanej. Súd prvej inštancie však vykonal dôkaz výsluchom svedka W. Č., ktorá uviedla, že bola prítomná pri tom ako žalovaná ústne povedala žalobcovi, že keď prenajme byt v Poprade, tak mu všetky tieto peniaze vráti. Za tohto stavu a pri absencii ďalších tvrdení a dôkazov, nemožno záveru súdu prvej inštancie, že žalobca so žalovanou sa dohodli na požičaní tejto sumy, nič vyčítať. Odvolací súd podotkol, že na iné prostriedky procesnej obrany žalovanej uvedené v podanom odvolaní, ktoré neboli stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie, v odvolacom konaní nemožno prihliadať. Pokiaľ išlo o pojednávanie konané dňa 20. júna 2018, odvolací súd k tomu uviedol, že predvolanie na pojednávanie bolo žalovanej doručované do vlastných rúk, s tým, že po opakovanom neúspešnom doručení bola zásielka uložená a následne vrátená súdu, a teda súd prvej inštancie v zápisnici o pojednávaní z 20. júna 2018 správne konštatoval, že u žalovanej bolo riadne vykázané doručenie predvolania na pojednávanie s aplikáciou § 111 ods. 3 Civilného sporového poriadku. Žalovaná neučast' neospravedlnila.

6. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala včas dovolanie žalovaná a žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, pretože podľa jej názoru sa súdy oboch nižších inštancií odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo veci vzniku zmluvy o pôžičke.

7. Dovolateľka argumentovala, že odvolací súd sa nesprávne vysporiadal s jej obranou, že žalobca nekonkretizoval právny dôvod a právny titul poskytnutia peňazí žalovanej. Občiansky zákonník pre vznik pôžičky predpokladá dohodu strán a skutočné odovzdanie predmetu pôžičky. Táto skutočnosť, t.j. odovzdanie pôžičky žalovanej, nebola zo strany žalobcu preukázaná, pretože žalobca neposkytol

žalovanej pôžičku na jej účet. Suma vo výške 8 001 eur bola poslaná z bankového účtu žalobcu na účet predávajúcich (K. R., A. Š. a N. R.).

8. Dovolateľka poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/1517/2008 a 33Cdo/4047/2008, na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/78/2010 a rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 26CoKR/8/2017. Podľa jej názoru odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke posudzovania vzniku a platnosti právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, a to zmluvy o pôžičke, v dôsledku čoho odvolací súd vec nesprávne právne posúdil. Medzi žalobcom a žalovanou nedošlo k vzniku právneho vzťahu pôžičky v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka, a preto nemalo byť žalobe vyhovené.

9. Žalobca vo vyjadrení k podanému dovolaniu uviedol, že v danom prípade došlo k reálnemu odovzdaniu peňazí žalovanej ako dlžníkovi, kde dohodnutým platobným miestom boli účty K. R., A. Š. a N. R.. O takejto dohode medzi žalobcom a žalovanou svedčí aj samotná kúpna zmluva spísaná vo forme notárskej zápisnice, kde sú platobné podmienky dohodnuté tak, že žalovaná ako kupujúca zaplatí každému z predávajúcich 2 667 eur z vlastných finančných prostriedkov, zvyšok kúpnej ceny vo výške 72 000 eur mal byť hradený z hypotekárneho úveru. Žalovaná svoju povinnosť splnila vyššie uvedeným spôsobom, t.j. platbou z účtu žalobcu. Keďže žalovaná nezaplatila časť kúpnej ceny vo výške 8 001 eur žiadnym iným spôsobom, je zrejmé, že akceptovala zaplatenie tejto časti kúpnej ceny zo strany žalobcu. Žalovaná sa teda so žalobcom dohodla, že žalobca poskytne žalovanej pôžičku 8 001 eur na účty predávajúcich, pričom týmto spôsobom došlo k reálnemu odovzdaniu peňazí. Žalobca považoval dovolanie za nedôvodné, pričom podľa jej názoru žalovaná poňala dovolanie ako ďalší opravný prostriedok. Navrhol podané dovolanie zamietnuť.

10. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrila dovolateľka a zotrvala na svojej argumentácii uvedenej v podanom dovolaní.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 Civilného sporového poriadku), bez nariadenia pojednávania (§ 443 Civilného sporového poriadku), dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť.

12. Úvodom najvyšší súd poznamenáva, že pokiaľ ide o uvedenie rozsahu, v akom bol rozsudok odvolacieho súdu napadnutý, dovolateľka výslovne neuvedla, ktorý výrok vyslovený odvolacím súdom dovolaním napáda, len všeobecne konštatovala, že podáva dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 8Co/117/2019-316 z 30. novembra 2020. Nakoľko však zároveň napadnutý rozsudok v dovolaní identifikovala popisom, že ním bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Poprad č. k. 17C/182/2016-137 z 20. júna 2018, dovolací súd posudzujúc podanie podľa jeho obsahu dospel k záveru, že dovolaním bol napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 8 001 eur s 5 %-ným úrokom z omeškania. Iný záver nemožno vyvodiť ani z celého textu dovolania a obsahu argumentácie dovolateľky. Dovolací súd na okraj uvádza, že proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nie je dovolanie podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku prípustné, pretože nejde o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaniach o dovolaní konštantne vyslovuje, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky

konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 Civilného sporového poriadku proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

14. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

15. Dovolanie prípustné podľa § 421 Civilného sporového poriadku možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

16. Aby na základe dovolania podaného podľa ustanovenia § 421 Civilného sporového poriadku mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež musia byť dané podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 Civilného sporového poriadku (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

17. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku môže byť len otázka právna (nie otázka skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo od aplikácie a interpretácie procesných ustanovení právnej normy). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou v dovolaní nastolená.

18. Podľa názoru žalovanej je jej dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku.

19. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Obsah tohto pojmu naplňajú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Patrí doň ale aj prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných

rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017, 6 Cdo 129/2017). Aby mala dovolateľom nastolená otázka relevantný význam v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie.

20. Žalovaná v dovolaní namietala, že nebola splnená podmienka pre vznik právneho vzťahu pôžičky, pretože nedošlo k skutočnému odovzdaniu predmetu pôžičky. Odvolací súd sa podľa nej odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke posudzovania vzniku a platnosti zmluvy o pôžičke, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil.

21. Dovolací súd konštatuje, že žalovaná pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku v spojení s § 421 Civilného sporového poriadku nepostupovala, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedla konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neidentifikovala v napadnutom rozsudku spôsob, akým právnu otázku riešil odvolací súd a neuviedla ani relevantnú právnu argumentáciu, ako mala byť právna otázka riešená správne. Dovolatelka vyjadrovala všeobecnú nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu a domáhala sa rozhodnutia vo svoj prospech.

22. Je tiež nutné poukázať na to, že odvolanie žalovanej obsahuje opis skutkových okolností prípadu a vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, námietky voči svedectvu W. Č. v konaní a tiež výhrady voči konaniu svojho advokáta, ktorý ju zastupoval, absentuje v ňom však akákoľvek argumentácia voči splneniu podmienok pre vznik pôžičky s ohľadom na neodovzdanie požičanej sumy priamo žalovanej. V nadväznosti na to je preto z podstaty veci vylúčená relevantnosť dovolacej argumentácie žalovanej, že odvolací súd sa nesprávne vysporiadal s jej obranou a že nemožno akceptovať konštatovanie odvolacieho súdu, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená bez toho, aby bolo preukázané reálne odovzdanie peňazí žalovanej. Keďže to nebolo obsahom odvolacej argumentácie, odvolací súd ani nemohol reagovať a vysvetľovať svoje závery vo vzťahu ku skutočnosti, že suma 8 001 eur nebola plnená priamo k rukám žalovanej, preto ani napadnuté rozhodnutie nie je priamo založené na posúdení a zodpovedaní otázky odovzdania predmetu pôžičky. Právna otázka, tak ako sa ju pokúsila (aj keď nie precízne) formulovať dovolateľka, preto nemôže spĺňať podmienku stanovenú v § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od namietanej právnej otázky, a tým nemôže byť daná existencia dovolacieho dôvodu tvrdeného dovolateľkou. S poukazom na § 435 Civilného sporového poriadku dovolací súd uvádza, že uvedenú argumentáciu dovolateľky možno považovať za novo uplatnený prostriedok procesnej obrany, čo nie je v dovolacom konaní prípustné.

23. K dovolateľkou uvedenému rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/78/2010, od záverov ktorého sa mal odvolací súd odkloniť, je podľa názoru najvyššieho súdu potrebné dodať, že v ňom súd vychádzal z iného skutkového stavu. Najvyšší súd síce konštatoval, že pre posúdenie otázky platnosti zmluvy o pôžičke bolo nevyhnutné zistiť, či došlo k jej poskytnutiu - odovzdaniu peňazí, avšak tento záver vyslovil vo vzťahu k iným okolnostiam prípadu ako sú dané v prejednávanej veci. V spomínanom rozhodnutí nebolo predmetom sporu, že spôsob poskytnutia pôžičky bolo plnenie na účet tretej osoby. Pre neprehliadnuteľnú odlišnosť skutkových okolností vo veci sp. zn. 1Cdo/78/2010 a skutkových okolností v prejednávanej veci nemožno pripustiť aplikovateľnosť záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/78/2010 na prejednávanú vec a teda ani konštatovať odklon právnych záverov odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v zmienenom rozhodnutí najvyššieho súdu.

24. Na okraj dovolací súd poznamenáva, že pokiaľ dovolateľka označila rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Cdo/1517/2008 a 33Cdo/4047/2008, vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť Civilného sporového poriadku nemožno do rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku zaraďovať rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky.

25. Dovolací súd záverom sumarizuje, že dovolateľ je zo zákona povinný nielen uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne (a vyložiť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia), ale tiež konfrontovať túto nesprávnosť s doterajšou rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu, lebo tomu patrí úloha zjednocovať rozhodovaciu činnosť súdov v civilnom konaní. Podľa toho je dovolateľ povinný vymedziť, v čom vidí splnenie predpokladov prípustnosti dovolania. Mal by teda uviesť, ktorý z predpokladov vymedzených v § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku je naplnený a prečo. Povedané inými slovami, dovolateľ je povinný jasne a zrozumiteľne vymedziť relevantnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a uviesť, v čom sa odvolací súd odchýlil od tejto relevantnej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo v čom je relevantná rozhodovacia prax dovolacieho súdu rozporná, alebo v čom je potrebné relevantnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu zmeniť, alebo či ide o právnu otázku dovolacím súdom doteraz nevyriešenú. Prípadne možno prípustnosť dovolania podľa okolností vymedziť i odkazom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu prípustnosti dovolania uvedenému v § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

26. Dovolací súd uzatvára, že žalovaná v podanom dovolaní nevymedzila dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku spôsobom uvedeným v § 432 Civilného sporového poriadku, a preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

28. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.